

При все това тѣ живѣли всѣкога дружно помежду си и никакъ не подозирали, че сж голѣми неприятели. Едното вълче било съ досущъ сива козина, а другото имало малко по тъмна козина около врата си. Първото нарекли *Сивчо*, а другото *Гривчо*.

Иванчо, синътъ на господинъ М., често пжти донасялъ нѣщо за ядене на двѣтѣ вълчета. И тѣ го обикнали до толкова, че още отъ далечъ вирнавали опашки и го посрѣщали радостно. Послѣ се милкавали и лижели рѣцѣтѣ му съ езика си.

До есенъта тѣ порасли, колкото обикновенни кучета. Ловецътъ М. рѣшилъ да ги изведе на ловъ за зайци съ нѣколко млади копойчета—*гончета*. Щомъ стигнали въ гората, пустнали всички гончета заедно съ двѣтѣ вълчета. Младитѣ гончета хукнали изъ гората и се разлаяли на различни гласове, само двѣтѣ вълчета тичали и мълчели. Слѣдъ малко врѣме *Сивчо* и *Гривчо* се завърнали при господаря си. Тѣ не искали вече да се лутатъ изъ гората, както другитѣ копойчета.

Слѣдъ този ловъ, който билъ по-вече да навикватъ младитѣ гончета, господинъ М. се увѣрилъ, че двѣтѣ вълчета нѣма да побѣгнатъ. Той ги държалъ вече съвършено свободни въ двора си. Тѣ ходѣли насамъ-нататъкъ, изглеждали доста мирни. Познавали добитъка и домашнитѣ птици на господаря си, а чуждитѣ гонѣли. Различавали много добръ имената си и когато ги извиквали по име, тѣ наострѣли уши. Прѣзъ зимата двата вълка спѣли на двора върху снѣга, козината имъ станала